

Нищо определено нѣмахъ въ мисълта, само знаехъ едно, че ще отида въ Америка. Човѣшката мждростъ казва, че човѣкъ предполага, а Богъ разполага. Бѣхъ още въ Франция, когато попаднахъ въ една група пжтници, които бѣха съ сжщото намѣрение — да преминатъ океана за въ Америка. Между новитѣ ми познати имаше и доста руснаци, съ които можехъ да се разбирамъ по езикъ. Какво стана — не зная, но цѣлата група решихме да заминемъ най-напредъ за Норвегия, па отъ тамъ за Америка. После научихъ, че въ Норвегия се сформирозала една експедиция за Южния ледовити океанъ. Целта на тази експедиция е била главно *ловене на китове*.

И ето ни сега въ Норвегия, гр. Сандифиордъ.

Приеха ни въ китоловната компания — „Компания Аржентина де Песка“, която наемаше работници и други технически лица съ специаленъ договоръ, за срокъ отъ една година.

Въ договора, който сключихме, се определяше месечната ни заплата и всичко друго по нашата издръжка за презъ цѣлото време на китолова. Опредѣлиха ни и процентното възнаграждение на изработенъ варелъ китова масъ и процентъ на произведено *гуано*. (торъ отъ китовитѣ отпадаци) и пр.

Когато тръгнахме, за южния ледовити океанъ, на парахода имаше една пѣстра тѣлпа отъ хора: норвежци, шведи, финланци, руси, поляци, естонци, нѣмци, аржентинци и мн. др. Между тази пѣстра разновидностъ отъ народности, азъ бѣхъ единствениятъ българинъ. Параходътъ даде сигналъ и ни понесе покрай хубавия норвежки брѣгъ, кждето се виждаха стотици красиви врѣзвания на морето въ сушата; разкриваха се единъ следъ другъ чудно красивитѣ **норвежки фиорди**.

Отдалечавайки се отъ брѣга навлѣзохме въ открито море, кждето срѣщахме различни параходи: едни за ловене на риба, други прекарваха търговски стоки и пжтници.

Нашиятъ параходъ трѣбваше да мине презъ протока „Ла-Маншъ“, който раздѣля Франция отъ ан-